

Sluttelig har man i Udkastets § 300 optaget Bestemmelser om Arverets Forbrydelse i det Tilfælde, at Nogen over Vold imod eller grovelig fornærmer sine Forældre eller Slægtninge i opstigende Linie. Disse Bestemmelser maae vistnok i sig selv ansees som naturlige, men afgjørende har det navnlig været for Kommissionen, at lignende og videregaaende Bestemmelser findes i den nugældende Lovgivning, see Id. 4de Octbr. 1833 § 22, jfr. D. L. s 6—5—2. Man har dog troet, at der var Anledning til at indskrænke Reglen saaledes, at kun Arveretten efter den af Forældrene, mod hvem den Skyldige har forseet sig, skulde forbrydes, medens ifølge Id. 1833 § 22 Arveretten efter begge Forældre forbrydes, og derhos at lade den omhandlede Følge være afhængig af den fornærmede Faders eller Moders Villie, saaledes at denne ikke blot senere kan tilbagegive Barnet den forbrudte Arveret ved en testamentarisk Disposition, men ogsaa ved sin Villiestilfjendbegivelse, inden Dom falder i Sagen, bevirke, at Arveretten ikke fradømmes den Skyldige. Og fremdeles synes der at være Grund til at stjelne imellem Voldsgjerninger og verbale Fornærmelser, saaledes at Arveretsforbrydelsen i sidste Tilfælde kun skulde finde Sted, naar den Fornærmede begjærer det, medens den Skyldige i det første Tilfælde uden videre skulde dømmes til at have sin Arveret forbrudt, medmindre den Fornærmede udtrykkelig erklærer det for sin Villie, at dette ikke skal skee. Det kan iøvrigt ganske vist ikke nægtes, at Arveretsforbrydelsen i de omhandlede Tilfælde, ligesaavel som efter Id. 4de Octbr. 1833 § 22, fremtræder som en egentlig Straf; men da det dog paa den anden Side maa erkjendes, at denne Straf er af en særegen, fra alle andre Straffe meget forskjellig, Natur, og navnlig paa en særegen Maade griber ind i de privatrettlige Forhold, har man anset det for rettest at give de herhenhørende Bestemmelser Plads i det nærværende Kapitel, som for den væsentlig Deel handler om de mere civilrettlige Følger af et retsstridigt Forhold, fremsfør imellem de foregaaende almindelige Straffebestemmelser.

Til 33te Kapitel.

(Om Lovens Krafttræden, Overgangsbestemmelser samt om Ophævelse af ældre Bestemmelser.

§ Straffeloven maa naturligviis gives en Bestemmelse om, naar Loven skal træde i Kraft, men det forstaaer sig af sig selv, at Tidspunktet herfor først kan bestemmes paa et mere fremrykket Stadium, naar det vides, til hvilken Tid Loven kan udkomme. § Forbindelse med den nævnte Bestemmelse (Udkastets § 301) er det imidlertid nødvendigt, eller dog hensigtsmæssigt, at give nogle nærmere Regler med Hensyn til den nye Lovs Anvendelse paa Forbrydelser, der ere begaaede men ikke endelig paaafjendte forinden dens Krafttræden, saavel som med Hensyn til Virkningen af Straffedomme, der ere affagte i Genhold til den ældre Straffelovgivning, naar den Dømte senere gjør sig skyldig i nye Forbrydelser. De Regler, som Udkastets §§ 302 og 303, desangaaende indeholde, ere stemmende med de almindelige Grundsætninger i den Henseende og trænge neppe til videre Udvikling eller Begrundelse.

Kommissionen har imidlertid fremdeles anset det for rigtigt, i Loven at optage udtrykkelige Bestemmelser om Ophævelsen af de ældre Love, som paavirktes af den, og ihvordet det ganske vist kan have sin Banfelighed at give en aldeles fuldstændig og udtømmende Liste over alle de ældre, over et Tidsrum af henved 200 Aar fordeelte, Lovbud, som hæves eller forandres ved den nye Straffelov, har man dog troet at burde søge at komme dette Maal saa nær som muligt, deels for at affjære unødige Tvivl, som ellers maastee kunde opstaae om, hvorvidt en eller anden ældre Lovbestemmelse endnu kunde være af nogen Skyldighed, deels med Hensyn til, at det overhovedet synes bedst at stemme med det tilsigtede Niemed — at faae en systematisk og fuldstændig ny Straffelovbog, forsaavidt de egentlige borgerlige Forbrydelser angaaer —, at denne dens Charakter klart og bestemt træder frem igjennem en Angivelse af de mange spredte Bestemmelser, der afløses af den. Man har iøvrigt i denne Hen-